

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. Монтана, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – МОНТАНА, ПЪРВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РУМЯНА МИХАЙЛОВА

при участието на секретаря ТОДОРА ВЛ. ЙОРДАНОВА
като разгледа докладваното от РУМЯНА МИХАЙЛОВА Административно наказателно дело № 20241630200231 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

С Наказателно постановление № К - 00408 9/ 24.01.2024г. на Директора на Регионална дирекция за областите Видин, Монтана и Враца със седалище Монтана към Главна дирекция „Контрол на пазара” при Комисия за защита на потребителите гр.София, на „И.А.М.” АД със седалище и адрес на управление град София е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 3 000.00 лева на основание чл.45, ал.1 от ЗПК за нарушение на чл.11, ал.1, т.10 от Закона за потребителския кредит.

Недоволен от така издаденото Наказателно постановление е останал административнонаказания, който обжалва същото с оплакване за необоснованост и незаконосъобразност, като излага конкретни доводи. Поддържа становище, че НП е издадено при съществени нарушения на процесуалните правила, както и нарушения на материалния закон. Моли съда да отмени атакуваното наказателно постановление, като незаконосъобразно, тъй като не е установено извършено административно нарушение.

Въззиваемата страна чрез своя процесуален представител взема становище, че жалбата е неоснователна, а атакуваното наказателно постановление – законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Съдът, като взе предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства, доводите на страните и изложените в жалбата основания, намира за установено следното:

Жалбата е допустима: подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН в съответствие с изискуемото от закона съдържание и от страна, имаща правен интерес и процесуална възможност за въззивно обжалване, а разгледана по същество се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна се установява, че жалбоподателя при извършена проверка на 16.05.2023г. с Констативен протокол № К- 2742937 в офис „Easy Credit” АД в гр. Монтана, бул. Трети март №64 и последваща такава с Констативен протокол № К-2743576 от 21.07.2023г. и Протокол за проверка по документи №К-0121981/11.08.2023г., е установено следното нарушение:

На 15.05.2023г. кредиторът „И.А.М.” АД в стопанисван от него офис в гр. Монтана, бул. Трети март №64, сключил договор за паричен заем № 4798727/15.05.2023г. с потребител, който не съдържа задължителната информация съобразно изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, а именно: годишен процент на разходите (ГПР) по кредита, дължими от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит. Посоченият в договора ГПР не отговаря на действителната стойност.

Тези действия на кредитора се доказват от съдържанието на предоставения договор за паричен заем № 4798727/15.05.2023г., приложен на л.53 до л.58 от делото, видно от който е, че в чл.2, ал.1, т.8 от договора е посочен ГПР, като абсолютна процентна стойност – 41.72%. В приложения договор за кредит липсва конкретизация относно начина, по който е формиран ГПР, което от своя страна води до неяснота относно включените в него компоненти. Не става ясно как е формиран ГПР от 41.72% при лихвен процент по кредита – 35.00%.

Към сключения договор с потребител е приложен погасителен план, съгласно който към всяка вноска е добавена сума в размер на 22.38 лева за възнаграждение за предоставяне на гаранция. В чл.4 от сключения договор е посочено, че в 3-дневен срок от сключването на договора, потребителя следва да предостави едно измежду три обезпечения – две физически лица поръчители, банкова гаранция или одобрено от заемодателя дружество-гарант, което предоставя гаранционни сделки.

Извършена е и последваща проверка за изясняване на факта включен ли е размерът на това допълнително възнаграждение за предоставяне на гарант в посочения ГПР. В приложеното становище кредиторът е посочил, че не е включил сумата за допълнително възнаграждение за предоставяне на гарант в ГПР, с оглед на което действителният размер на ГПР е различен от този, който е посочил в договора за потребителски кредит от 15.05.2023г.

Проверката е извършена във връзка с изпълнение на план програма на КЗП по спазване на изискванията на ЗПК за месец май 2023г.

По време на последващата проверка е констатирано, че договорът за паричен заем от 15.05.2023г. не съдържа цялата задължителна информация, посочена по-горе, съгласно изискванията на ЗПК.

Актосъставителят счел, че с това деяние кредиторът „И.А.М.” АД е нарушил разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 от Закона за потребителския кредит.

При предявяването на АУАН жалбоподателя не е правил възражения. В срокът по чл.44, ал.1 от ЗАНН е направил писмени възражения, с които оспорил констатациите.

АНО счел, че възражението е неоснователно и издал атакуваното НП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена, въз основа на писмените и гласни доказателства събрани в хода на въззивното производство. Свидетелските показания на В. Б. Ц., актосъставител и Р. П. И., свидетел при установяване на нарушението и съставянето на акта, съдът кредитира изцяло, като непротиворечиви, последователни и логични и кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради следните съображения:

Спорното по делото е дали извършеното от наказания съставлява административно нарушение по смисъла на чл.6 от ЗАНН, правилно ли е реализирана административнонаказателна отговорност, както и правилно е определено наказанието.

Твърденията на жалбоподателя, посочени в жалбата са неоснователни , като съображенията на съда за това са:

При реализиране на административнонаказателната отговорност не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до

опорочаване на производството. Както в АУАН, така и в НП нарушението е описано прецизно, с фактическите признаци от обективна страна, установено в състава на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, като са посочени точно датата, мястото и обстоятелствата на извършването му. Не е нарушено правото на защита на кредитора, който добре е запознат със съдържанието на акта, видно и от подаденото в срок възражение.

НП е издадено, след като наказващият орган е изяснил всички установени по преписката факти и обстоятелства, и анализирал събраните доказателства, като правилно е преценил, че са налице осъществени състави на нарушения по чл.11, ал.1, т.10 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/. От установената по делото фактическа обстановка се установява нарушението по чл.11, ал.1, т. 10 ЗПК изразяващо се в това, че на посочените в АУАН и НП дата и място, дружеството-жалбоподател при сключване на договор за потребителски паричен кредит, не е вписал всички необходими реквизити, съобразно изискванията на Закона за потребителския кредит, а именно не е вписал: не е включил размера на възнаграждението за предоставяне на гаранция в ГПР, което е дължимо на кредитора и е включено във вноските по погасителния план по договора, като това обстоятелство води до съществена разлика между формално посочения в договора размер и действително прилагания от кредитора, което се приравнява на непосочване на ГПР по кредита, не съдържа задължителната информация за действителната стойност на ГПР и е в нарушение на горната разпоредба.

Това бездействие на кредитора се доказва от съдържанието на сключения договор №4798727/15.05.2023г., приложен към административнонаказателната преписка.

В случая не се констатира основание за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като установеното нарушение, както и обстоятелствата по същото не разкриват по-ниска степен на обществена опасност от обичайната. По дефиниция нарушението е формално и макар закона да не изисква настъпване на вредни последици като негов съставомерен резултат, такива фактически са налице – засягане правата на неограничен брой потребители, в частност правото им на информация за предлагания продукт. В случая, задължително следва да се отчете, че се касае до субект, осъществяващ кредитна дейност по занятие, което изисква не само

стриктно изпълнение на задълженията по установения държавен ред, но и полагане на дължимата грижа по отношение на лоялните отношения с клиентите. При тези съображения не може да се приеме, че нарушението е „маловажно“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Наложената за нарушението по чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК имуществена санкция, предвидена в разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от ЗПК е в минимален размер и поради това отпада необходимостта да се обсъжда въпроса за индивидуализация на наказанието, чийто наложен от наказващия орган минимален размер от три хиляди лева съдът приема за справедлив, съобразен с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН, съответен на извършеното нарушение и от естеството да съдейства за постигане целите на наказанието, визирани в чл. 12 от ЗАНН.

С оглед гореизложеното, съдът счита посочените възражения в жалбата за изцяло неоснователни, тъй като извършването от обективна страна на административното нарушение по ЗПК от дружеството-жалбоподател се доказва безспорно и категорично, като при издаването на НП са спазени изискванията на материалния и процесуалния закон, от което следва НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Както акта за установяване на административно нарушение, така и обжалваното наказателно постановление са издадени от оправомощен орган, в кръга на неговата материална и териториална компетентност и съдържат всички законово определени реквизити и отговаря на изискванията за форма. В тях е посочена датата и мястото на извършване на нарушението, кой е нарушителят, съдържа се и конкретно и ясно описание на нарушението от фактическа страна. Посочени са точно конкретните законови разпоредби, които са нарушени с деянието и съответната норма, въз основа на която следва да се ангажира административнонаказателната отговорност на дружеството.

Настоящият съдебен състав намира, че в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са посочени предпоставките и основанията и всички необходими елементи, които определят и индивидуализират административното нарушение, поради което по своята форма и съдържание те отговарят на изискванията на ЗАНН от формална страна. Описаната в наказателното постановление фактическа

обстановка се установява от констатациите, съдържащи се в съставените констативни протоколи, съответства на посочената такава в акта за установяване на административно нарушение и се доказва от приобщения към делото доказателствен материал.

С оглед изхода на делото и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна разноските в производството в размер на 150.00 лева юрисконсултско възнаграждение.

Предвид гореизложените мотиви и на основание чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № К - 004089/ 24.01.2024г. на Директора на Регионална дирекция за областите Видин, Монтана и Враца със седалище Монтана към Главна дирекция „Контрол на пазара” при Комисия за защита на потребителите гр.София, с което на „И.А.М.” АД, ЕИК: xxx, със седалище и адрес на управление град София е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 3 000.00 лева на основание чл.45, ал.1 от ЗПК за нарушение на чл.11, ал.1, т.10 от Закона за потребителския кредит изцяло, като **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ОСЪЖДА „И.А.М.” АД, ЕИК: xxx, със седалище и адрес на управление град София, ж.к.Люлин 7, бул. Джавахарлал Неру №28 ет.2 ап.40-46, представлявано от управителя А.В.М., **ДА ЗАПЛАТИ** на КЗП, ГД „Контрол на пазара”, РД за областите Видин, Монтана и Враца, със седалище гр.Монтана, площад Жеравица №1 ,ет.8, стая 804, разноските по делото в размер на 150.00 лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред АС-гр.Монтана в 14-дневен срок от съобщението на страните.

Съдия при Районен съд – Монтана: _____